vine i segueix-me

Revista de la Delegació Pastoral per les Vocacions
Bisbat de Girona
Núm. 14 Desembre 2021

TROBADA D'ESCOLANS

Benvolguts, ens trobem ja en aquest bonic mes de desembre, i comencem el camí de l'Advent amb els ulls posats en aquell pessebre que va canviar, per sempre, la història de la humanitat. Tindrem, doncs, la sort de viure celebracions plenes de vida, de cants, de llum i també... d'escolans i d'escolanes! Uns menuts que són un veritable goig per a les nostres comunitats. Ja sé que, algunes vegades, ens poden atabalar, perquè és veritat que tenir escolans a l'altar vol dir estar preparat per a tot: que es moguin en desordre, que s'entrebanquin amb alguna alba massa llarga, que s'adormin o badallin en alguna homilia, que els caigui alguna canadella, que no encenguin bé els ciris d'advent, o que veient el somriure d'algun fidel te n'adonis que estan imitant els teus gestos durant la missa... Tot això, i més, pot passar, però... I què? Es tracta d'anar-los formant, perquè si de veritat ens creiem que som una família, si de veritat creiem que la fe es transmet per osmosis, per imitació, per testimoni... aleshores què més bonic podem imaginar que veure aquesta mainada que venen contents a celebrar la missa, que ens imiten perquè veuen que això que fem és important, i que ens recorden que, la majoria dels capellans del nostre bisbat, abans foren també escolans.

Per això, no només us voldria convidar a cuidar i a recuperar els escolans a les nostres parròquies, sinó que us volem oferir un espai de trobada amb tots els escolans del bisbat, perquè puguin jugar, aprendre i celebrar amb altres nens i nenes com ells.

Perquè com ens recordava el papa Francesc en la trobada d'escolans a Fàtima, d'aquest any, ells són el nostre futur: «Si us plau, estimat escolà, no caiguis en la mediocritat que ens fa tornar persones grises. Perquè la vida no és gris, sinó que la vida ens ha de dur als grans ideals. No segueixis a les persones negatives, sinó que continua irradiant, amb el teu servei, la llum i l'esperança que ve de Déu. Perquè Déu no defrauda mai. Amb Déu no es perd res, però sense Ell es perd tot. No tingui por, doncs, de confiar en Déu i ell et convertirà en el sant original que Ell vol que siguis».

A la pàgina següent teniu tota la informació de la trobada d'escolans. Gràcies per la confiança. Amb el desig de saludar-vos a tots aquell dia us desitjo ja ara un Bon Nadal. Que Déu ens doni les vocacions que tanta falta ens fan al nostre bisbat.

Mn. Joan Soler i Ribas
Delegat de Pastoral Vocacional

sumari:

Trobada d'escolans 1
La meva vocació 2
Cadena de pregària per les vocacions 3
Per què tornaria a ser capellà? 4

Trobada d'escolans del Bisbat de Girona

- Lloc: Casa rectoral de Centenys (Pla de l'Estany).
- Data: Dimarts 4 de gener de 2021.
- Horari: Començarem a les 10.30 h i acabarem a les 16 h.
- Qui pot venir?: Tots aquells nens i nenes que fan d'escolans a les nostres parròquies. Encara que sigui en moments molt ocasionals. No importa l'edat.
- Poden venir els pares i els mossens?: Estarem contentíssims de poder comptar amb la vostra presència i de passar un dia junts.
- Què cal portar?: Cal portar el menjar, que compartirem amb els altres.
- Cal pagar alguna cosa?: No hem fixat cap preu. Pels escolans hauria de ser gratuït. Si alguna parròquia vol fer alguna petita aportació, serà benvinguda.
- Fins quan ens podem inscriure?: Estaria bé que el dia 1 de gener a la tarda poguéssim saber el nombre de persones que vindran per cada parròquia.
- A qui hem de contactar?: Podeu trucar o enviar un WhatsApp a Mn. Joan Soler: 679 55 34 66 o escriure al seminari: seminaridegirona@gmail.com

La meva vocació

Em dic Josep Maria Busquets Frigola, tinc 21 anys i aquest escrit és per explicar-vos la meva vocació. Nascut a Girona, soc el cinquè de nou germans d'una família catòlica. Poc després de fer la Primera Comunió, a l'edat de vuit anys, vaig començar a fer d'escolà a la parròquia on anàvem cada diumenge a Missa. A mesura que anava creixent, anava creixent en els coneixements escolars a l'escola de les Germanes Dominiques de Girona i creixia també en el coneixement de la fe a casa i al Patronat de la joventut Sant Pere Claver de Girona, que els dissabtes al matí del curs escolars es fan activitats i catequesi als nens d'entre set i disset, divuit anys.Però haig de dir que vaig sentir la meva vocació quan tenia tretze anys, quan estava fent les catequesi de Confirmació. La meva germana gran havia anat de peregrinació a Medjugorje, Bòsnia-Herzegovina. Quan va tornar, a l'hora de sopar ens va explicar el que havia vist, i em va cridar l'atenció la feina que feien els sacerdots amb el sagrament de la confessió. Quan va acabar el sopar, vaig confiar als meus pares el desig de fer-me sacerdot. Ells em van dir que acabés la Secundària i el Batxillerat, i que després ja entraria al Seminari.

Acabat el Batxillerat, vaig passar dos anys a Pamplona per fer els anys de filosofia. Però vaig haver de tornar més aviat del que comptava per la Covid, per fer el confinament amb la família. Acabat el confinament el mes de maig, vaig entrar al Seminari Major Interdiocesà el mes de setembre del 2020, on continuo discernint la meva vocació amb l'ajuda de Déu.

Josep Maria Busquets Frigola, seminarista

Evangeli
Mc 1, 16-20

Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. Jesús els digué:
–Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes.
Immediatament deixaren les xarxes i el van seguir.
Una mica més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan, que eren a la barca repassant les xarxes, i tot seguit els va cridar. Ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca i se n'anaren amb Jesús.

Cadena de pregària per les vocacions - novembre 2021

Des de Palamós - Mn. Pere Narbón
Un dia de vetlla per les vocacions

Sovint es recorda que la mitjana d'edat dels nostres capellans és alta... Actualment, ser rector d'una única parròquia és quelcom en perill d'extinció. Per no parlar dels vicaris parroquials... Què podem fer davant d'això? Qui alimentarà amb l'Eucaristia i reconciliarà amb Déu la gent de la propera generació?

A Palamós, els catequistes i altres feligresos van proposar que ens suméssim a la «Cadena de pregària per les vocacions» dedicant-hi un dia sencer. Van escollir un dels tres dies de novembre que corresponen al nostre Bisbat, el 12, i es van organitzar torns de pregària d'una hora, des de les nou del matí d'aquest dia fins la mateixa hora de l'endemà. Amb això, volien «fer lio», animant la gent a sumar-s'hi i fer quelcom concret (i agosarat) per les vocacions.

Gran nombre de persones de la Parròquia hi van participar. Algunes van cobrir un únic torn, d'altres més d'un. Uns quants joves van ser-hi durant les hores de la matinada. Cinc, set o dues persones per torn van estar demanant l'Amo dels sembrats que, si us plau, enviï més homes a segar-los! Va ser una gran experiència que desitgem que doni molt de fruit.

Des de La Bisbal d'Empordà - Mn. Joan Soler

El dia 22 de novembre, el Servei d'Orientació Vocacional havíem organitzat una vetlla de pregària a La Bisbal d'Empordà, convidats pel seu rector, Mn. Joan M. Amich, que tant bé ens va acollir, abans, durant i després de la pregària.

Els seminaristes havien preparat amb molta il·lusió els seus testimonis i els cants per a la vetlla però, ai las, l'home proposa i Déu disposa. I així, la nostra convidada sorpresa, la Covid, va decidir que els seminaristes s'havien de confinar aquell cap de setmana.

Què havíem de fer? Suspendre la pregària? No! Tot al contrari. Vam entendre que el bon Déu ens deia: "No tingueu por, que res us aturi, perquè tot i les moltes dificultats jo continuo al costat vostre".

Així que, ben acompanyats per un bon nombre de fidels de la parròquia de la Bisbal, pel seu rector i per en Sergi, que ens va explicar la seva vocació a la missió a través del grup de Cursets de Cristiandat, vam poder resar junts unes boniques vespres, amb música, pregària, testimonis llegits dels seminaristes i religioses. Segur que aquesta pregària confiada donarà el seu fruit.

CAL DIR: Des de la Delegació volem agrair a tants i tants particulars, comunitats religioses i parròquies que, aquest any, han fet possible aquesta cadena de pregària. Aquí només n'hem posat dos exemples, però podrien ser molt més. Tant de bo que, cada any, aquesta iniciativa vagi agafant més amplitud, i la pregària per les vocacions es converteixi en un moment il·lusionant per a les nostres comunitats, moment on diem a Déu que continuem confiant en Ell.

Pregària pel Sínode 2021-2023

«Som davant vostre,
Esperit Sant,
reunits en el vostre nom.
Només vós podeu guiar
nos, fer-vos casa
en els nostres cors;
ensenyeu-nos el camí
que hem de seguir
i com l'hem de seguir».

A partir d'aquest fragment de la pregària sinodal, us demanem, Senyor, que ens ajudeu a despertar en tots nosaltres la vocació que el Pare va plantar en el nostre cor.

Us demanem que la força de l'Esperit i la comunió amb tot el Poble de Déu que vam rebre en el nostre baptisme, ens faci més participatius en la nostra Església.

I en aquest temps d'advent, augmenteu-nos la fe i feu-nos més fidels a la nostra vocació de deixebles missioners.

Contactar-nos:

Pàgina web:
www.seminaridegirona.com

Correu electrònic:
seminaridegirona@gmail.com

Instagram:
@seminaridegirona

La meva experiència: Per què tornaria a ser capellà?

Benvolguts, vam aprofitar un bon matí per anar a saludar a **Mn. Ramon Bosch i Brugada** que, amb els seus 88 anys, ens va rebre al Casal Marià d'Olot amb el mateix somriure discret que ha conservat tota la seva vida. El somriure d'aquells que saben que han fet de la seva vida un do, que han respost generosament a la Vocació de Déu i que no han tingut por a deixar-ho tot per posar-se al servei dels més pobres. Perquè aquest garrotxí fou un dels pilars del bisbat que naixia a Dapaong, al Togo, d'on, entre els molts serveis que hi va fer, en destaca el seu servei a les comunitats rurals, i també fundant dues grans parròquies de la ciutat, Santa Mònica i Sant Pau. A més, a nivell diocesà fou l'ecònom i el Vicari General. Li preguntem: Mossèn, tornaria a ser capellà? I la seva resposta és franca, com sempre:

Si miro els meus talents, no sé si tornaria a dir un sí tan ràpid, però si miro el que Déu ha fet a través meu, tornaria a dir un sí generós, com ho vaig fer quan era jove.

Recordo que, de fet, la meva vocació va néixer al si de la meva família, perquè Déu se servia d'altres persones per encarrilar la meva vida. Hi havia dues ties, germanes del meu pare, que eren molt devotes, el que en diríem unes "beates". M'estimaven molt i sempre em deien: «Ramon, tu has de ser capellà». La veritat és que les seves paraules em van fer pensar moltes vegades i un dia em vaig aturar i vaig dir: I per què no? M'agrada estar a prop de Déu.

Fou així com vaig entrar al Seminari de Girona. Però Déu encara em tenia preparada una altra vocació, i és la vocació missionera. La llavor me la va plantar quan va marxar a missions un molt bon amic meu. Això em va fer reflexionar profundament, però no m'hi vaig atrevir. Anys més tard, quan em van enviar de vicari a Lloret, la meva vocació es va anar consolidant. Em vaig adonar de tants de turistes que venien a les nostres costes, dels diners que tenien, i em feia pensar amb tanta gent arreu del món que ho estava passant malament. Ja ho veieu, Déu es va valer d'un bon amic i del turisme per fer-me respondre amb un sí ben gran a la vocació missionera. Perquè per a Déu res no és impossible. Fou així com vaig entrar a l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres, que és un dels camins per anar de missions dels capellans diocesans, i hi vaig estar 51 anys.

Ara, assegut a la meva habitació del Casal Marià, moltes vegades em venen a la memòria tota la gent amb qui he compartit l'evangeli i la vida, i me n'adono que estic en pau, perquè vaig fer el que Déu volia que fes. La vida ha valgut la pena i Déu m'ha donat molt més del què jo li havia donat. Per tant, suposo que sí, que si tingués una nova oportunitat i Déu em tornés a cridar, tornaria a ser capellà.